ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

8. července 2004 *

Ve věci T-270/02,

MLP Finanzdienstleistungen AG, se sídlem v Heidelbergu (Německo), zastoupená W. Göpfertem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému G. Schneiderem, jako zmocněncem,

žalovanému,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí třetího odvolacího senátu OHIM ze dne 26. června 2002 (věc R 206/2002-3), kterým byl zamítnut zápis slovní ochranné známky bestpartner,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, A. W. H. Meij a N. J. Forwood, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: D. Christensen, rada,

s ohledem na žalobu doručenou kanceláři Soudu dne 28. srpna 2002,

s ohledem na žalobní odpověď doručenou kanceláři Soudu dne 19. prosince 2002,

s ohledem na organizační procesní opatření ze dne 16. prosince 2003,

po jednání konaném dne 3. února 2004,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 20. června 2001 žalobkyně podala u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) podle nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146) ve znění pozdějších předpisů přihlášku ochranné známky Společenství.

2 Ochrannou známkou, o jejíž zápis bylo žádáno, je slovní označení bestpartner.

3 Služby, pro které byl zápis požadován, náležejí do tříd 36, 38 a 42 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 ve znění změn a doplňků, a které po opravě odpovídají tomuto popisu:

— „pojišťovnictví, zejména poradenství v oblasti pojišťovnictví; zprostředkování pojištění; finanční služby; finanční poradenské služby; poradenství v oblasti spoření a investování kapitálu; poradenství v oblasti investování; finanční analýzy; zprostředkování investic, zejména do fondů; kapitálové investice; správa majetku pro třetí osoby; poradenství v oblasti nákupu nemovitostí; vypracovávání plánů správy nemovitostí pro třetí osoby", náležející do třídy 36;

— „internetové služby, tj. příprava, zpracování a nabídka informací prostřednictvím internetu", náležející do třídy 38;

— „zpracování údajů pro třetí osoby; vývoj, tvorba, zdokonalování a aktualizace programů určených ke zpracování textů a informací, jakož i k řízení procesů; technické a uživatelské poradenství týkající se počítačů a programů určených ke zpracování informací; služba poskytovatele přístupu k internetu, tj. programování pro vyřešení zvláštních problémů v každém oboru na internetu, tvorba webových stránek, tj. tvorba, údržba a správa přístupu k internetu a přístupových portálů pro připojení k internetu", náležející do třídy 42.

4 Rozhodnutím ze dne 2. ledna 2002 průzkumová referentka zamítla přihlášku podle článku 38 nařízení č. 40/94 a opřela se přitom o čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 zmíněného nařízení z důvodu, že přihlašované označení je běžným výrazem, je chápáno jako popisný reklamní slogan a postrádá rozlišovací způsobilost, přinejmenším v té části Evropské unie, ve které se mluví anglicky. Dne 27. února 2002 podala žalobkyně podle článku 59 nařízení č. 40/94 odvolání k OHIM proti rozhodnutí průzkumové referentky.

5 Rozhodnutím ze dne 26. června 2002 (dále jen „napadené rozhodnutí") třetí senát zamítl odvolání z důvodu, že přihlašované označení jednak úplně postrádá vyžadovanou rozlišovací způsobilost a jednak je složeno výlučně z popisných údajů.

Návrhy účastníků řízení

6 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

7 OHIM navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

Argumenty účastníků řízení

8 Žalobkyně zakládá svou žalobu zaprvé na porušení čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 v tom, že odvolací senát neuznal rozlišovací způsobilost přihlašované ochranné známky, a zadruhé na porušení čl. 7 odst. 1 písm. c) zmíněného nařízení v tom, že odvolací senát nesprávně použil kritérium vycházející z potřeby dostupnosti.

9 Žalobkyně uplatňuje, že oba výrazy „best" a „partner" mohou být chápány v různých významech. A to tím spíše, že slovo bestpartner, které vzniká spojením těchto výrazů, nemá žádný jednoznačný význam a umožňuje cílové veřejnosti, která je složena z průměrných, ale zvláště informovaných a přiměřeně pozorných spotřebitelů v citlivé oblasti pojišťovacích a finančních služeb, rozlišit služby, které nabízí. Žalobkyně zdůrazňuje, že slovo bestpartner je neologismus, který se nenachází ve slovnících jako samostatný výraz a jenž by měl být přezkoumán odděleně od částí, z nichž je tvořen.

10 Podle žalobkyně z těchto okolností plyne, že označení, o jehož zápis jakožto ochranné známky pro finanční služby, služby v oblasti pojišťovnictví a služby zpracování údajů na internetu žádala, nepopisuje tyto služby. Tomuto zápisu tudíž nebrání žádná potřeba dostupnosti. Žalobkyně se v tomto ohledu dovolává rozsudku Soudu ze dne 31. ledna 2001, Taurus-Film v. OHIM (Cine Action) (T-135/99, Recueil, s. II-379, bod 29), a uvádí, že označení nemá popisnou povahu ve vztahu

k službám, pokud je vztah mezi označením a službami příliš nejasný a neurčitý. Žalobkyně uplatňuje, že pouze údaje, které jsou jasně a jednoznačně přímo popisné, musí zůstat dostupné v souladu s čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94. V projednávaném případě by označení bestpartner mělo být považováno za reklamní slogan.

11 Co se týče výsledku vyhledávání na internetu uvedeného v bodě 4 napadeného rozhodnutí, žalobkyně zdůrazňuje, že skutečnost, že dotčený výraz je hojně používán v oblasti obchodu, není dostatečným důvodem pro zamítnutí zápisu tohoto výrazu jako ochranné známky podle čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94. Žalobkyně uvádí příklady používání dotčeného označení jako názvů domén na internetu a má za to, že používání tohoto označení v oblasti obchodu prokazuje jeho způsobilost určit, že se jedná o služby určitého podniku.

12 Mimoto má ze stejných okolností vyplývat, že označení bestpartner nepostrádá minimální stupeň rozlišitelnosti vyžadovaný judikaturou [rozsudek Soudu ze dne 27. února 2002, Eurocool Logistik v. OHIM (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, s. II-683, bod 39]. V tomto ohledu žalobkyně zdůrazňuje, že nedostatek rozlišitelnosti nemůže vyplynout pouze z konstatování, že dotčené označení neoplývá fantazií nebo že není neobvyklé či upoutávající pozornost [rozsudek Soudu ze dne 5. dubna 2001, Bank für Arbeit und Wirtschaft v. OHIM (EASYBANK), T-87/00, Recueil, s. II-1259, bod 39].

13 Kromě toho skutečnost, že podobné ochranné známky byly zapsány u OHIM, zvláště ochranné známky bestpartner classic a bestpartner topinvest, jakož i v členských státech Společenství, by měla být považována za znamení toho, že přihlašované označení je také způsobilé být zapsáno jako ochranná známka.

14 Konečně žalobkyně odkazuje na tvrzení, která uvedla před OHIM, a uplatňuje, že tvoří nedílnou součást její žaloby.

15 OHIM zpochybňuje všechny žalobní důvody a tvrzení uplatňované žalobkyní. Podle OHIM tudíž odvolací senát oprávněně zamítl přihlašovanou ochrannou známku žalobkyně, zvláště proto, že tato přihlašovaná ochranná známka postrádá vyžadovanou minimální rozlišovací způsobilost.

Závěry Soudu

16 Úvodem je namístě uvést, že žalobkyně v závěru své žaloby žádá, aby její vyjádření před OHIM bylo považováno za nedílnou součást žalobních důvodů a tvrzení v tomto řízení, aby „se vyhnula zbytečnému opakování." Podle ustálené judikatury však podle čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudu, který se použije na oblast duševního vlastnictví na základě čl. 130 odst. 1 a čl. 132 odst. 1 tohoto řádu, nemůže obecný odkaz na písemná vyjádření zhojit nedostatek základních údajů v právní argumentaci – které podle výše zmíněných ustanovení musí obsahovat samotná žaloba – a to i přesto, že žaloba může být ve zvláštních bodech podpořena a doplněna odkazy na výňatky z písemností, které jsou k ní přiloženy (rozsudek Soudu ze dne 20. dubna 1999, LVM v. Komise, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, bod 39). Tudíž v rozsahu, v němž žaloba odkazuje na písemná vyjádření podaná žalobkyní u OHIM, je nepřípustná, jelikož obecný odkaz, který obsahuje, nelze přiřadit k žádnému žalobnímu důvodu rozvinutému v žalobě.

17 Pokud jde o věc samu, je namístě nejdříve připomenout, že podle čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 se do rejstříku nezapíší „ochranné známky, které postrádají rozlišovací způsobilost."

18 Mimoto čl. 7 odst. 2 nařízení č. 40/94 uvádí, že „odstavec 1 se použije, i když důvody k zamítnutí existují jen v části Společenství".

19 V tomto ohledu může být rozlišovací způsobilost posouzena jednak pouze vzhledem k výrobkům a službám, pro něž je zápis označení požadován, a jednak vzhledem k tomu, jak relevantní veřejnost toto označení chápe [viz například rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, DaimlerChrysler v. OHIM (TELE AID), T-355/00, Recueil, s. II-1939, bod 51].

20 Mimoto je třeba vzít v úvahu nejenom výslovné a přímé významy výrazů použitých k vytvoření složeného označení, ale také konotace, které tyto výrazy mohou připomenout.

21 V tomto případě se účastníci řízení ve své argumentaci soustředili na skutečnost, že oba výrazy „best" a „partner" jsou anglické, ale je namístě konstatovat, že kromě toho tyto výrazy, s případnými menšími obměnami, existují v jiných jazycích Společenství, zejména v nizozemštině a němčině. V každém případě, jelikož k tomu, aby byl zamítnut zápis ochranné známky, stačí, aby existovaly důvody zamítnutí v části Společenství, je nutno konstatovat, že v případě, kdyby bylo prokázáno, že existuje důvod zamítnutí pro část Společenství mluvící anglicky, tvořenou dvěma členskými státy, pak případná existence takového důvodu také v jiných částech Společenství by neměla dopad na výsledek tohoto sporu. Tudíž pro účely tohoto řízení je třeba se domnívat, že relevantní veřejností je veřejnost mluvící anglicky.

22 Navíc je namístě mít za to, že relevantní veřejnost je složena ze spotřebitelů zvláště informovaných a pozorných, vzhledem ke specializované povaze služeb, na něž se přihláška ochranné známky vztahuje.

23 V tomto případě je označení složeno výlučně z výrazů „best" a „partner", přičemž oba výrazy jsou součástí zejména anglického jazyka. Výraz „best" evokuje pojem jakosti, a umožňuje tedy cílové veřejnosti pochopit, že se jedná o výrobek nebo službu nejlepší kvality. Slovo „partner" se používá v různých souvislostech, včetně oblasti poskytování služeb, pro popis vztahů sdružování nebo partnerství a evokuje v tomto ohledu kladné konotace, jako jsou spolehlivost a stálost. Odvolací senát totiž v bodě 24 napadeného rozhodnutí správně uvádí, že v moderním jazyce reklamy je tento výraz používán k popisu vztahu mezi poskytovatelem a zákazníkem, přičemž poskytovatel je považován za „obchodního partnera" zákazníka.

24 Je tedy nutno konstatovat, že výrazy „best" a „partner" jsou slova druhová, která pouze připomínají kvalitu služeb, jež podnik poskytuje svým zákazníkům [viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 12. ledna 2000, DKV v. OHIM (COMPANYLINE), T-19/99, Recueil, s. II-1, bod 26, potvrzený Soudním dvorem v řízení o opravném prostředku rozsudkem ze dne 19. září 2002, DKV v. OHIM, C-104/00 P, Recueil, s. I-7561, body 13 až 25].

25 Tudíž zohlední-li se tyto výrazy jednotlivě, popisují uvedené služby. Popisné výrazy určitých výrobků nebo služeb ovšem také postrádají rozlišovací způsobilost ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám [rozsudek Soudu ze dne 2. července 2002, SAT.1 v. OHIM (SAT.2), T-323/00, probíhající řízení o opravném prostředku, Recueil, s. II-2839, bod 40]. Jinak by tomu bylo pouze tehdy, pokud by výraz, který spojením vznikne, měl jiný význam než ten, který mají oba výrazy, následují-li za sebou.

26 Spojení těchto dvou výrazů bez jakékoli grafické nebo sémantické změny nevytváří žádnou další vlastnost, která by učinila označení jako celek způsobilým u relevantní veřejnosti odlišit služby žalobkyně od služeb jiných podniků (viz v tomto smyslu rozsudek COMPANYLINE, bod 24 výše, bod 26). Ze slova bestpartner je totiž zřejmé, že význam obou výrazů, které ho tvoří, je „nejlepší partner", stejně jako

význam výrazu složeného ze stejných výrazů, jež nejsou spojeny, tedy „best partner". Skutečnost, že uvedené slovo se nenachází ve slovnících ani jako psané jedním slovem, ani jinak, nijak nemění tento závěr.

27 V důsledku toho označení bestpartner postrádá ve vztahu k relevantní veřejnosti minimální stupeň rozlišitelnosti vyžadovaný judikaturou (viz například rozsudek EUROCOOL, bod 12 výše, bod 39), a odvolací senát tedy oprávněně došel k závěru, že důvod zamítnutí uvedený v čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 brání v tomto případě požadovanému zápisu.

28 Z článku 7 odst. 1 nařízení č. 40/94 vyplývá, že k tomu, aby označení nemohlo být zapsáno jako ochranná známka, stačí, aby se uplatnil jeden z uvedených absolutních důvodů zamítnutí (rozsudek COMPANYLINE, bod 24 výše, bod 30). Proto z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že tato žaloba musí být zamítnuta, aniž by bylo třeba zabývat se argumentací žalobkyně týkající se čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94.

K nákladům řízení

29 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník řízení, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve sporu neúspěšná, je namístě uložit jí náhradu všech nákladů v souladu s návrhem OHIM.

Z těchto důvodů

SOUD (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

Pirrung Meij Forwood

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

J. Pirrung